

משנה - פסחים

פרק ו - משנה ד

חגיגה היתה באה מן הצאן, מן הבקר, מן הכבשים ומן העזים, מן הזכרים ומן הנקבות. ונאכלת לשני ימים ולילה אחד:

פרק ו - משנה ה

הפסח ששחטו שלא לשמו **יא** בשבת, חייב עליו חטאת. ושאר כל הזבחים ששחטן לשום פסח, אם אינן ראויין, חייב. ואם ראויין הן, רבי אליעזר מחייב חטאת, ורבי יהושע פוטר. אמר רבי אליעזר, מה אם הפסח שהוא מתר לשמו, כששנה את שמו, חייב, זבחים שהן אסורין לשמן, כששנה את שמן, אינו דין שיהא חייב. אמר לו רבי יהושע, לא, אם אמרת בפסח, ששנהו לדבר אסור, תאמר בזבחים, ששנן לדבר המתיר. אמר לו רבי אליעזר, אמורי צבור יוכיחו, שהן מתרין לשמן, והשוחט לשמן, חייב. אמר לו רבי יהושע, לא, אם אמרת באמורי צבור שיש להן קצבה **יב**, תאמר בפסח שאין לו קצבה. רבי מאיר אומר, אף השוחט לשם אמורי צבור, פטור:

פרק ו - משנה ו

שחטו שלא לאוכליו ושלא למנוייו, לערלין ולטמאין, חייב. לאוכליו ושלא לאוכליו, למנוייו ושלא למנוייו, למולין ולערלין, לטהורים ולטמאים, פטור. שחטו ונמצא בעל מום, חייב. שחטו ונמצא טרפה בסתר, פטור. שחטו ונודע שמשכו הבעלים את ידם, או שמתו או שננטמו, פטור, מפני ששחט ברשות: